

Gitmek...

Can Yücel

Bugünlerde herkes gitmek istiyor.
Küçük bir sahil kasabasına,
bir başka ülkeye, dağlara, uzaklara...
Hayatından memnun olan yok.
Kiminle konuşsam aynı şey...
Her şeyi, herkesi bırakıp gitme isteği
Öyle "yanına almak istediği üç şey" falan yok.
Bir kendisi.
Bu yeter zaten.
Her şeyi, herkesi götürdün demektir.
Keşke kendini bırakıp gidebilse insan.
Ama olmuyor.
Hadi kendimize razıyız diyelim, öteki de olmuyor.
Yani her şeyi yüzüstü bırakmak göze alınmıyor.
Böyle gidiyor işte.
Bir yanımız "kalk gidelim",
öbür yanımız "otur" diyor.
"Otur" diyen kazanıyor.
O yan kalabalık zira.
İş, güç, sorumluluk, çoluk çocuk, aile, güvende
olma duygusu...
En kötüsü alışkanlık.
Alışkanlığın verdiği rahatlık, monotonluğun do-
ğurduğu bıkkınlığı yeniyor.
Kalıyoruz.
Kuş olup uçmak isterken ağaç olup kök salıyoruz.
Evlenmeler...
Bir çocuk daha doğurmalar...
Borçlara girmeler...
İşi büyütme...
Bir köpek bile bizi uçmaktan alıkoyabiliyor.
Misal, ben...
Kapıdaki Rex'i bırakıp gidemiyorum
Değil bu şehirden gitmek,
iki sokak öteye taşınmıyorum.
Alıp götürsem gelmez ki...
Bütün sokağın köpeği olduğunun farkında.

Herkes onu, o herkesi seviyor.
Hangi birimizle gitsin?
"Sırtında yumurta küfesi olmak" diye bir deyim
vardır,
evet, sırtımızda yumurta küfesi var hepimizin.
Kendi imalatımız küfeler.
Ama eğreti de yaşanmaz ki bu dünyada.
Ölüm var zira.
Ölüme inat tutunmak lazım.
İnadına kök salmak lazım.
Bari ufak kaçışlar yapabilesek.
Var tabii yapanlar. Ama az.
Sadece kaymak tabakası.
Hepimiz kaçabilesek...
Bütçe, zaman, keyif... Denk olsa.
Gün içinde mesela...
Küçükük gitmeler yapabilesek.
Ne mümkün.
Sabah 09.00, akşam 18.00.
Sonra başka mecburiyetler.
Sıkışıp kaldık.
Sırf yeme, içme, barınmanın bedeli
bu kadar ağır olmamalı.
Hayatta kalabilmek için bir ömür veriyoruz.
Bir ömür karşılığı bir ömür yani.
Ne saçma.
Bahar mıdır bizi bu hale getiren?
Galiba.
Ben her bahar aşık olmam ama
her bahar gitmek isterim.
Gittiğim olmadı hiç.
Ama olsun... İstemek de güzel.

* * *